

Overdenking bij Exodus 2: 11 – 25 en Johannes 4: 1-10

Mozes en de Samaritaanse vrouw beiden leven ze met een last van het leven op hun rug. En wie niet?

Twee verhalen van vluchten, van woestijn en hitte, bekennen, erkennen, ermee naar buiten komen en wat dat met een mens doet.

Ik voeg er een derde verhaal aan toe.

Deze week appte een van mijn kinderen: mam deze film is zo bijzonder, die moet je zien!

The two popes. Als een van je kinderen zegt dat het een bijzondere film is, inderdaad dan ga je kijken. En het is een bijzondere, indrukwekkende film, en ook een film met humor. Of het waar is waar deze film over gaat, dat doet er niet zo toe. Bij het discussiëren over waarheid, dat geldt ook voor Bijbelteksten kun je zo voorbijgaan aan de diepere lagen in het verhaal.

Het laatste stuk van de film heeft heel veel indruk op mij gemaakt en daar zal ik kort iets overzeggen. En zal het zo doen dat ik niet te veel zal verklappen voor hen die de film nog willen gaan zien.

Het gaat over de troonsafstand van paus Benedictus en de verkiezing van paus Franciscus in 2013.

De bijna niet meer paus Benedictus en de bijna paus Franciscus ontmoeten elkaar. De twee mannen zijn geen vrienden. Ze zijn het totaal niet eens met elkaars geloofsstandpunten en dat speelt al jaren.

In hun eerste gesprek bevragen ze elkaar over allerlei standpunten, over alles waar ze het niet eens zijn met elkaar. Het valt op dat wel blijven vragen en blijven luisteren!!

Bergoglio is naar Benedictus toe gegaan om zijn ontslag als kardinaal in te dienen. Hij kan en wil niet meer kardinaal zijn in een kerk als deze en dat raakt

Benedictus. Je zou denken dat hem dat raakt omdat hij de kerk met zijn regels zo liefheeft, later blijkt dat het hem in een andere diepe persoonlijke laag raakt en dat ze daarin op elkaar lijken.

In dat diepgaande gesprek vraagt Benedictus aan Bergoglio: wil je nog wel priester zijn. Wil je nog wel priester zijn. Bam. De diepte in, de kern in

Niet meer de buitenkant van allerlei regelingen, maar de kern.

Die vraag raakt ook aan de kern van Benedictus

Hun tweede ontmoeting, s avonds is ontspannen. Dat spreken ze ook met elkaar af: laten we het niet over ingewikkelde zaken hebben, In die ontspannenheid ontmoeten ze een andere kern in elkaar, een creatieve, scheppende kant.

En de volgende ochtend de climax. Na een luchtige humorvolle lunch met pizza, volgt een wederzijdse biecht.

Deze twee mannen vertellen aan elkaar de diepten van hun ziel,

De diepten van wat ze gedaan hebben in het verleden, wat ze anders hadden willen doen. Dat wat vreet en woekert in hun ziel, dat wat woestijn in hun leven is vertellen ze elkaar.

Een intiem, heilig moment, waarin ze elkaar van Godswege vergeven!

Daar gebeurt wat!

Mozes, opgegroeid aan het hof van de farao als Egyptenaar, maar is geen Egyptenaar. Diep in zijn vezels is hij Hebreeër en als hij ziet dat een bewaker een hardwerkende man van zijn volk mishandelt, gebeurt er iets in hem zelf.

Zijn gevoel van rechtvaardigheid gaat hem parten spelen. Nogal heftig parten spelen. Hij si tenslotte een jonge man!

Hoe zal Mozes zich gevoeld hebben in die tocht door de woestijn?

Een tocht van weken, op z'n minst, heet, droog, alleen, noem maar op.

Worstelend met wat hij gedaan heeft, worstelend met zichzelf, met zijn identiteit, met Egyptische kleren aan, maar diep in hem zelf Hebreeër.

Is het bewust dat hij vlucht naar een volk dat verwant is met de Hebreeërs,

Hoopt hij op ontmoeting met dit volk? Ziet hij dit volk als zijn eigen volk, waar hij zich vertrouwt bij zal voelen?

Bij je eigen mensen mag je schuilen als het goed is.

De Samaritaanse vrouw is een uitgeslotene, ze maakt geen deel uit van de gemeenschap van vrouwen uit haar dorp. Komt dat door haar levenshouding?

Komt het door de harteloosheid van de vrouwen in het dorp?

In elk geval gaat de vrouw alleen, op het heetst van de dag naar de put om water te halen. En dat is niet gewoon. Dat is haar vlucht, noem het haar vlucht door de woestijn.

Bij beide ontmoetingen bij de bron geschied gerechtigheid.

Mozes komt op voor de vrouwen als de mannelijke herders de vrouwen weg willen jagen. Hier borrelt voor Mozes het nieuwe leven. Hij vult zijn leven met het nieuwe, met recht doen

Jezus, als Joodse man vraagt aan een Samaritaanse vrouw wil je mij wat water geven? Een jood gaat niet door het gebied van Samaria

Een man vraagt niet aan een vrouw. Doordat Jezus dat doet wordt deze vrouw gezien.

Dit geeft haar haar leven terug!

En dat is wat er gebeurt bij een bron, diep in de put borrelt en stroomt het water, het water vult zich steeds weer aan door ondergrondse stromen.

Als je komt bij de kern van het leven, Daar diep vanbinnen, borrelt het, het bruist, het stroomt,

Nog enkele verbindingen met nu:

Mozes is voor de vrouwen die bij de put komen herkenbaar als Egyptische aan zijn kleding.

Waarschijnlijk ook herkenbaar als een hoog geplaatst iemand.

Mozes vestigt zich bij de priester Reuel ook wel Jethro genoemd.

Van zoon van de farao wordt hij herder. Hij gaat de schapen en geiten hoeden.

Hij vindt zijn geluk.

In deze tijd zijn er veel dertigers die op zoek gaan naar bronnen van het leven.

Zij laten het dure en snelle, jachtige en veel eisende leven achter zich en gaan op zoek naar diepe waarden van het leven.

Ik moest bij deze voorbereiding ook denken aan de Nederlandse vrouwen met hun kinderen in de Syrische kampen. Zij hebben in het verleden een keuze gemaakt en komen terug op die keuze, ze willen graag met hun kinderen terug naar Nederland en zijn bereid hun straf uit te zitten. De regering van Nederland worstelt met de vraag van deze vrouwen. En ondertussen verstrijkt de tijd.

Durven wij deze vrouwen in de ogen te kijken, te ontmoeten? Hen een nieuwe kans, een nieuw leven te geven?

Eigenlijk zijn het allemaal opstandingsverhalen:

Opstaan uit het verborgene, dat wat vast zit openen, aan het Licht brengen,

Tja, dan gaat het borrelen en bruisen! Want levend water borrelt, stroomt, bruist!

We gaan deze week de veertigdagentijd in, met op woensdag aswoensdag.

Ik herinner me de indrukwekkende dienst vorig jaar op Aswoensdag

Op weg naar Pasen

We gaan met Mozes de veertig dagen tijd in. Veel diensten zullen gaan over deze gewone en ook bijzondere man.

De veertigtijd, ieder vult dat op zijn eigen manier in, of vult het niet in en laat deze tijd aan de tijd voorbijgaan. Het wordt vanzelf Pasen.

Deze veertigdagentijd kan een tijd van bezinning zijn, van nadenken, beschouwen, van vasten en de vastenmaaltijden, van vertellen zijn.

Zo kan het een heilzame tijd zijn en worden

Veel heil en zegen op weg naar de Opstanding

Amen